

Føroya

SOSIAL-DEMOKRATUR

Bladstjóri
VILHELM SØRENSENPrent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

Í Vági hava teir sprongt Reginu sundur. Hon hefur ligið sum ein meinbogið fyrri siglingina síðani hon varð niðursigld seinasta heyst

M.b. »Jonna« var í Havn í fyrradagin við stjóranum og tveimum nevndarlimum fyrri p.f. Logn í »Ráðni« er í Onglandi til umvalingar, hann hefur trupulleikar við at koma aftur.

Í fyrradagin var tómligt í hvørjari krambúð í Havn, tær flestu neyðsynjarvörur so sum mjöl, margarin, kaffi og te vóru útseldar. Fólk leikaðu í fyrri at keypa inn undir seg »hamstra«. Tilíðum skilaloys skuldi landsstýri sett forboð fyrri við at biðja handilsmenn ikki selt ov nógv til hvønn einstakan. Onkur situr og etur trátt smør og margarin aftaná høg-tíðina.

Fleiri opnir bátar sóust fara norður í Sundalagið og inn á Skálafjørðin sökkladnir av vøru.

Sum áður sagt frá í blöðunum

var nevnd sett í ð skuldi kanna nýtt grundarlag fyrri pristalsúrrokningini, sum er eitt hitt størsta áhugamálið fyrri arbeiðarin og fiskimannin, við tað at pristalsfalsknanin (samb. 14. sept.) verður rættað.

Í nevndini eru: Jákup í Jákupsstovu fyrri Føroya arbeiðsmannafelag, Petur Egholm reiðarafelagið, lagið, Danjal Danielsen Velbastað búnaðarfelagið og Ingvarð Jacobsen Føroya fiskimannafelag.

Nevndin hevur skipað seg við Jákup í Jákupsstovu sum formann og Esbern Zachariasen, fulltrúa sum skrivara.

Okkum kunnugt hevur hendan nevnd ongan fund havt enn.

Um hesin spurningur ið hendan nevnd er vald at viðgera, var loystur ella so nær sum loystur, vildi hetta óförið ið er yvir landinum í dag verði rætta betri, skjótari og örðvísi.

Seagull fekk leka á veg heim úr Íslandi, byrjaðu teir tí at landa beinan vegin. Hetta varð tó steðgað, hon varð sigld til Havnar og tikin upp á Skipasmiðjuna, har hon verður standandi til verkfall-ið er av.

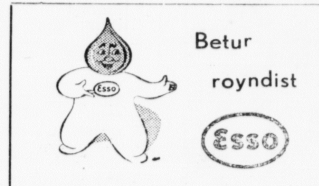
»Tjaldur« verður ikki lossa.

Allir bakarar máttu steðga frá ónsdegnum av.

Stella Argus hevur landað 150 tons av saltfiski í Keypmannahavn.

Á restauratiónunum fæst einans keks aftur við kaffinum.

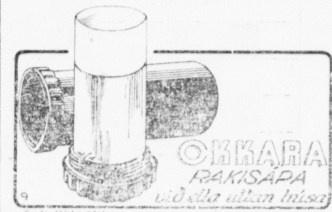
500 hvalir lótu lív á Hvalba í gjár. Hetta er fyrsta grindin í ár.

Lastvognskoyring

Anton Arge (y) Husabrúgv

Tlf. 443.

Patrónir

Kal. 12 & 16 eru nú aftur á lagir.

N. S. Johannesens Effit.

Telf. 192 og 514.

Licitation

Gerð av o. u. 200 m. av veit til 4" hövudsvatnleiðing frá nýggja vatnbrunninum við Villingafoss verður her boðið fram til almenna licitation.

Frágreiðingar, treytir og tekningar fáast til láns ímóti 20.— kr. í veðhaldi á verkfrøðingaskrivstovu Tórshavnar býráðs frá leygardegi 5 mai 1951, kl. 10.

Skrivlig boð í afturlatnum konvolutti, merktur: »Boð uppá vatnleiðingarveit«, verða send verkfrøðingaskrivstovuni í seinasta lagi týsdagin 15 mai 1951, kl. 12, og tá opnað, meðan teir, ið boðið hava eru hjástaddir.

Tórshavn tann 3 mai 1951.

TEKNISKA NEVND TÓRSHAVNAR BÝRÁÐS

Hedin Brú: Fedgar á ferð. 8.

fýrstaðhornið: »Kom og friggja«.

Hann skal taka tvørtur um hana, men hon verjir fyrri sær: »Ikki uttan tú gevir mær eina kóking av tvösti«.

»Tað skal ikki standast á!« Kálvur brendi í hjallin.

Hon sat eftir og ótaðist: Hetta var ivaleyst bæði synd og skomm. Men hvør fær at vita tað. Kálvur er ikki so býttur, at hann sigur frá. Og grindin er góð at fáa, tað er mangan meiri baks eftir einum grindaverði, enn hetta at friggja eina lótu við Kálvi. Hann man eisini vera smákrejvin. Hon fekk seg at læa.

Klávus lá so eyðmjúkur í seingini og hugsaði mest um Gud og kobban. Lívið tyngdi hann nú, hann kendi seg útlúgvaðan og suffaði, allur sum hann var.

Konan kemur inn og spyr, hvussu til stendur.

»Á tala ikki«, svarar hann. »Eg liggi uppifaraður, gamla, eg eri fyrri ongum. Men gakk tú av mínum húsi, kona, og lukka mínar dyr, eg vil vera aleina fyrri Guds ansikti hesa stund«. Og so vendi hann sær upp ímóti bróstinum, tí hann græt.

»Hevði eg havt útkomuna«, gramdi hann seg, »ei skuldi eg gingið og stolið um dagarnar, hvør hjallshurð skuldi fingið frið fyrri mær, nær havi eg gjørt soverðið av huga? Ongantið! Bogin og hugatungur havi eg valtrað millum hjallarnar á náttartíð, og hvørja náttina havi eg biðið eftir, at hetta skuldi vera seinasta ferð, eg gekk so. Og hvørja ferð, eg havi leskað mína tungu av annans manns ogn, havi eg so myrtiliga biðið Harran geva teimum tað tiggju ferðirnar aftur. O illa hevur tað gagnast mær, eg havi drigið at húsum, liggi tí her, karlagin og eldur fyrri tíðina. Men hvat var at gera? Svongdin vælsignað! — Og ongantið kom nøkur hjálp til mín. Hini fingi synir og hini fingi versynir. At takka fyrri, at tey kunna ganga lógligar vegir. Vit fingi bert eitt dótturspjað, og hvat skal tað, stakkalt?«

Hann græt og bað Harran taka seg burtur úr verðini, hann hevði einki at liva eftir, honum leiddist við mammon. Men tá kendi hann dögurðroyk, grind, og fekk livshug aftur: »Grónskan er góð, tjókk fái Gud fyrri hana, men at liggja á henni altíð, tað er so máttleyst«. Hann reistist upp undir seg í seingini, tók við báðum hondum fram fyrri seg og risti á. Tað var ein freistandi eingil, hann tók, ein, sum Illimaður hevði sent fyrri at innpota honum neringsorg. Men nú hann reyð dögurðaroykin, varnaðist hann snarina. So tók hann aðra hondina í herðatoppin og hina í duntilin, hirdi so eingilin fram á gólv: »Kom ikki aftur upp á handan mátan og lokka meg at liggja og stórsynda uppi í seingini«.

Men hvaðani tær mundu hava fingið dögurðan? »Tú dóttirin, kom higar, stakkalt«, rópar hann.

Hon kemur.

»Hvaðani hava tit fingið dögurðan, góðan?«

»Vit . . . Vit . . . hava fingið hann . . . Ketil hevur givið okkum hanna«.

»So, ája, stakkalt. Hann starir upp á gentuna. Hon rodnar og sleppir sær út. »Á Jesus komi til mín, skal tú nú eisini . . . eitt barn. — Hann hevði verið best staddur, ið var sloppin burtur úr hesum jammurdali og beinheilur inn um himmírikis gátt«.

Bögarðurin var longu frá morgninum loðin av abbaðörnum, sum sótu og bíðaðu eftir, at tey gomlu skuldu koma aftur við veiðini. Beint, tey vóru í eygsjón, tusti allur riðilin niðan ímóti teimum við levint og gang: Áhá, nú koma tey. »Abbi, gev mær eitt tuflu-træ. Abbi, gev mær ein holabát. Ommann, gev mær ein fisk«. Tey yngstu komu stettlandi aftast, hjólbeint sum vatnkálvar, rópandi: »Áhá, abbi gev okkum kobba, gev okkum kobba«. Og tey vóru so nös, at gamla mátti taka eina viðju at kvista tey burtur frá klyvini við.

Tá ið tey komu at görðunum, lupu börnini undan oman gjøgnum böin rópandi um hetta, at nú komu ommann og abbin aftur av Vík-um, og alt sum tey hövdu við.

Fólk tusti í vindeyguni og út á trappurnar at hyggja og læa: »Tað man ganga í Ketilskonu, at börnini boða øllum staðnum frá, hon er so hulin«.

Tá ið tey gomlu komu heim til sín sjálvs, sótu sonarkonurnar á beinkinum. Summar hövdu byttu við sær, aðrar hövdu kurv. — Nei, tær hövdu verið örindi barastani, vóru so dottnar inn á gólvið. »Tað hevði verið stuttligt at fingið ein fisk, nú í upplöguni«.

Synirnir komu hendur í buksur gjøgnum túnið, stungu hövðini inn í dyr og læðu: »Mangan fanans lort dregur tú saman, pápin«. So spýttu teir og fóru avstað aftur.

Tey gomlu vóru málleys og grísk sum omanlop. Men sonarkonurnar vórðu sitandi. Tá ið Ketil hevði borið alt inn og stoytt á gólvið, sótu tær og ótu tað við eygunum, meðan börnini lógu uppi, og gróvu.

Tá helt Ketil: »Ja, tit kundu fingið nøkur hövð og okkurt so-vorðið, men fiskin ætlaðu vit at selja«.

Tær tognadu í andliti og teskaðu sínámillum um brösmuknokkar. Tær sótu strunkar og fistu.

Ketilskona blotnaði. Tað vóru tey neyðars börn, hon harmaði.